

Ez valami szép...

Azt gondolom, kell azért írni valamit ma este. Annyira elborít bennünket a tennivaló és a nem-tenni való mostanában, hogy akad, hogy elfelejtkezünk az életünkről is. Aminek valószínűleg egy elég meghatározó és rossz-emlékezetes része ez a mostani. De egy pillanatra megtorpantott egy bejegyzés a közösségi hálón. 30 éve. Éppen ma 30 éve, hogy fogadalmat tettünk: cserkészfogadalmat. Emlékezni szoktam az ilyen évfordulókra, látszik, hogy a jelen még a szép emlékektől is igyekszik elzárni. De szerencsére valaki, egy egykori társam nem felejtkezett ünnepelni. S aztán én továbbküldtem a többieknek, s aztán valaki mástól jött egy album, aminek aztán én küldtem tovább egy-egy képét, mert ma ünnepelni kell: harminc esztendő nem olyan sok a történelemben, de egy emberöltőben azért elég tetemes.

Nagyon sokan voltunk. Nem is értem, hogy az első szabad választások után két nappal hogyan lehettünk ennyien, akik fogadalmat tettünk. Valami volt bennünk, akkori körülbelül hetedikeseiben, akartunk valami jobbat, szépet, valamit, ami nemes a Hazánkért, az Istenünkért és a Közösségünkért! S akkor valahogy a föld alól előbújtak új őrvezetők (akikről a mai napig nem is értjük, hogyan lettek őrvezetők?), majd idősebb bácsik és papbácsik, s valami megigéző erővel vittek bennünket előre, bele egy csodálatos életbe a hegyekbe, az erdőkbe, a tudásba, a szeretetbe, abba a csapatba, mely a legszebb gyermekkorunk legtisztább és legigazabb közössége volt.

Ma tudom, hogy ezek az emberek az életüket kockáztatták, hogy megőrizték nekünk a cserkészetet. Ezek az emberek hős történelmi személyek, akiknek neve hol ismertté vált, hol kevésbé, de mindannyian igaz tanúi voltak annak a tűznek, ami ma bennem is lobog.

Képtelen lennék elmesélni minden élményt, amit a cserkészettől kaptam. A szuper őrsgyűléseket, a kirándulásokat, az éjjeli eltévedést és a boldog hazatalálást, az első találkozást a vaddisznókkal, az első sátorban alvást, a díszalukatot II. János Pál fogadására, a napilapot, melynek a címlapján saját magamat pillantottam meg egyenruhában, az első cserkész tábor, a gödöllői emléktábor... Tulajdonképpen csodás gyermekkorom volt. Nem volt sok pénzünk, éppen csak a megélhetésre, de én olyan gazdag gyermekkorot hagytam magam után! Szívesen kívánnám ezt mindenkinek!

Évek teltek el, hogy távol kerültem a cserkészcsapatától, de a barátok közül sok megmaradt.

Aztán egyszer egy nagy kihívás került elém! Cserkészcsapatra van szükség Nemesvámoson! A sok-sok emlék igazi erőforrássá vált. Jöttek fiatalok, vezetők, majd sok-sok kisgyerek, vidámak, okosak, játékosak, nagyszerűek! Majd eljött a gyermekkori őröm, hogy tanítgassa az új csapat új vezetőjelöltjeit! Értitek, mi az a cserkész? Értitek, mi ez a közösség? Tizenhat év után újra összeálltam a régi őrömmel, hogy legyen egy új csapat Nemesvámoson. És ennek már tizenkét éve. Azóta megnőtt a csapat, sok gyereknek sok emléket adtunk, nótát és játékot tanítottunk, de a legfontosabb, hogy közösséget! Közösséget, ahol lányok és fiúk szerethetik egymást, ahol nagyok tudhatnak kicsikről, s ahol kicsik nézhetnek fel nagyokra, s ahol mindenki számíthat mindenkire, mert „egy vérből valók vagyunk”. S közben mindegyiknek megvan a maga élete, ahol reményeink szerint kreatív és kitartó, megbízható és kötelességtudó, rendszerető és józan, ahol nem adja fel, vagy ha elfárad, akkor lesz egy társa, akinek a szívén megpihenhet. Aztán majd lettek cserkészek, akik családot alapítottak, s majd aztán lesznek ilyen cserkészunokák is. Remélem. Mert ez a cél: továbbadni valamit, amit kaptam, bennük megőrizni azt, ami soha el nem veszhet. Talán, már érted is mi ez.

Nemesvámoson, 2020 május 4-én

Gere Dávid Márk